

„Děkuji ti.“ Lukarta vstala a uklonila se jí. Oslovení tentokrát raději vynechala.

Alžběta se s ní pak vydala ztichlým klášterem na nevelké nádvoří a odtud k bráně. Venku před ní drželo stráž několik ozbrojenců z oddílu Adama ze Zbraslavi. Velel jim Šimon. Ten byl, jak Alžběta věděla, spolu s Adamem v tuto chvíli na Zbraslavi, a tak přivolala Šimonova zástupce Chvala.

Chval, vysoký urostlý mladík, k ní ochotně přispěchal. „Přeješ si, paní?“ uklonil se jí dvorně, ale v tmavých očích mu přitom hořely veselé plamínky. V Alžbětě nepřestával vidět pouhé děvčátko, i když urozené.

„Doprovod prosím dvorní dámu Lukartu do paláce,“ obrátila se k němu Alžběta. „Není bezpečné, aby tu cestu vážila za noci sama.“

„Bude mi potěšením,“ prohlásil Chval a uklonil se tentokrát Lukartě.

Ta by stála za hřích, usoudil, když si ji nenápadně změřil pohledem.

Lukarta se na něj svůdně usmála. Rozloučila se potom s mnoha díky s Alžbětou a otočila se k Chvalovi. Obdařila ho dalším sladkým úsměvem. „Půjdeme, můj pane?“ zeptala se.

A Chval ochotně přitakal.

Alžběta doprovázela odcházející dvojici zamyšleným pohledem, dokud jí nezmizela v temnotě. Zdráhala se uvěřit tomu, co právě vyslechla.

V poklidu svatojiřského kláštera rychle zapomněla na to, že přednedávnem usilovali o život jí. Zapomněla na všechny krvavé události, které pak následovaly. A nyní se to mělo vrátit. Tedy mluvili Lukarta pravdu.

Tomu se musí za každou cenu zabránit. Zejména může-li hrozit nebezpečí její tetě Elišce Přemyslovně. Alžběta už na nic nečekala, otočila se a rozběhla se ke klášteru. Zamířila do skriptoria, ne však proto, aby pokračovala v práci na rukopisu.

Musela napsat dopis Adamovi ze Zbraslavi.

II. Nový případ pro Adama ze Zbraslavi

Adam ze Zbraslavi se zaposlouchal do hlubokého nočního ticha, které obklopovalo Zbraslavský klášter.

Tyto pozdní hodiny s příslibem blížícího se rána měl nejraději. Byly nejlepší k přemítání a k úvahám o tom, kterou životní cestu si v budoucnu zvolit. Tady, v postranní kapli kostela svatého Jakuba Většího, který přiléhá ke Zbraslavskému klášteru, ho v myšlenkách skutečně nic nerušilo.

Již dlouho uvažoval o tom, že vstoupí do cisterciáckého řádu zde na Zbraslavi. Vždyť se mu už také dostalo přezdívky Pater. Jenže právě zbraslavský opat Konrád, který se mu stal dobrým a laskavým rádcem, mu řekl, že pro tento závažný krok nastal dosud pravý čas. Podle něj má Adam zatím v životě jiné poslání – čekají ho nejprve světské úkoly a povinnosti. Teprve po jejich splnění může uvažovat o další cestě, jinak se nikdy nezbaví výčitek z nedosažených cílů.

Konrád měl pravdu. Adam vstoupil namísto do řádu do služeb Elišky Přemyslovny, protože stejně jako zbraslavský opat viděl, že této jediné ochránkyni přemyslovského odkazu hrozí nejedno nebezpečí.

Uvědomoval si rovněž, že musí myslet na svého otce Zbyňka, kterého hospodaření na jejich rodovém dvorci s přibývajícimi roky začínalo zmáhat. Čím dál víc spoléhal na Adamovu pomoc.

Adam si přejel dlaní po tváři, jako by chtěl tyto dotírající myšlenky zaplašit. Poklid hluboké noci jako by najednou vzal zaspé.